

Megújul-e a megújuló?

[Dr. Héjjas István](#)

2016. november 19. 11:59

Igazi „megújuló” energia a természetben nem létezik. A világban az energia mennyisége az ősrobbanás óta állandó. Az energiát mindig elveszük valahonnan, miközben a megjelenési formája átalakulhat, de a mennyisége nem szaporodik. A kérdés csak az, hogy honnan mennyit lehet és mennyit szabad elvenni.

Megújulónak azt az energiát szokás nevezni, amelyet ha felhasználunk, a természet viszonylag rövid idő alatt pótolni képes.

A szén, a földgáz, a kőolaj, az uránium nem megújuló, hiszen ezek a készletek évmilliók során halmozódtak fel.

A hasznosított energiát rövid idő alatt pótolni elsősorban a biológiai-ökológiai rendszerek képesek.

Amikor felhasználjuk a napsugárzás, a szél, és a biomassa energiáját, akkor ezt az energiát a bioszférából vesszük ki.

Klímavédő szakemberek kiszámították, hogy ha a Szahara sivatagban egymillió négyzetkilométer (100 millió hektár) területet napelemekkel borítanánk be, fedezni lehetne az emberiség teljes energia szükségletét, „csupán” a megtermelt energia átmeneti tárolásáról és továbbításáról kellene még gondoskodni.

A Szahara sivatagban a talaj, és felette a levegő nappal nagyon felmelegszik, éjszaka nagyon lehűl. Ez a hőmérséklet különbség működteti azokat a széljárásokat, amelyek alapvetően befolyásolják a mediterrán térségben az időjárást és az éghajlatot. Ha ebből a körfolyamatból kivonjuk ezt a hatalmas napenergiát, felborulhat a mediterrán térségben az éghajlat egyensúlya.

Hasonló probléma merülhet fel a szélenergiával kapcsolatban is. Ha hatalmas mennyiségű energiát vonunk ki a felettünk elsuhanó szelekből, megváltozhat a természet ökológiai egyensúlya. A szél funkciója többek között az, hogy hűti a talajt, párologtatja a felszíni vizet, részt vesz az esőfelhők kialakításában és mozgatózásában, és szállítja a növényeket megtermékenyítő polleneket, hogy csak a fontosabbakat említsük. A szélturbinák kis szélsébség esetén nem működnek. Viharos szélben is le kell ezeket állítani, és a lapátokat szélirányba beforgatni. Amit a szélturbinák hasznosítanak, az a közepes erősségű szélsébség, vagyis az, amely a természet biológiai-ökológiai-időjárási folyamatai szempontjából is a legoptimálisabb. És éppen ezt az energiát vonjuk ki a természetből.

Fel kell tenni a kérdést, mennyi energiát lehet és szabad kivonni a természet biológiai-ökológiai-időjárási rendszeréből anélkül, hogy a működésében kárt okoznánk.

Vannak országok, ahol több tucat atomerőmű energiáját csatolják ki szélturbinák és naperőművek segítségével, miközben arról panaszkodnak, hogy az éghajlatváltozás miatt gyakoribbak náluk az időjárási anomáliák, például az olyan erős pusztító szélviharok, amelyekhez hasonlókat korábban nem tapasztaltak. Nem lehetséges, hogy ők maguk is hozzájárulnak a problémához?

Fél évszázaddal ezelőtt publikálta [James Lovelock](#) professzor a GAIA elméletet, figyelmeztetve az emberiséget, hogy az üvegház gázok fokozódó kibocsátásával felboríthatjuk az éghajlat egyensúlyát.

Lovelock professzor utolsó könyve a 90-edik születésnapja alkalmával jelent meg ezzel a címmel: „The Vanishing Face of Gaia: A Final Warning” (Springer, 2009), magyarul: „GAIA halványodó arca, utolsó figyelmeztetés” (Akadémiai Kiadó, 2010), és ebben Lovelock professzor katasztrofálisnak nevezi azt, ahogyan a gyakorlatban a „klímavédelem” zajlik.

Lovelock szerint a zöld mozgalmak nem váltották be a reményeket, mert olyan aktivisták irányítják, akiknek a természettudományos ismeretei aggasztóan hiányosak. Az ilyen mozgalmak főleg nagyvárosokban szerveződnek, ezért az aktivistáik csak a természetfilmekből ismerik a természetet, ahogyan a valóságot a forgatókönyv írók és operatőrök megszűrrik és eltorzítják.

Ennél is aggasztóbb, hogy a politikai döntéshozók természettudományos felkészültsége sem különb, ezért bedőlnek az ultra radikális zöldek tudománytalan propagandájának.

Lovelock szerint az atomenergia az egyetlen komoly remény a klímaváltozás mérsékelésére, mivel ez ma a legmegbízhatóbb energiaforrás, amelynek az ellenpropagandája tudománytalan hazugságokra épül, a „megújuló” energiákkal pedig foglalkozni sem érdemes, mivel az ezek iránti lelkesedést nem a racionalitás, hanem az ideológiai alapon osztogatott támogatási rendszer táplálja.

Lovelock kifejezetten károsnak tartja a „megújuló” energiák hatalmas területigényét (ökológiai lábnyomát), amelyek erőltetésével oda juthatunk, hogy a földek nagy részét szélerőművek, bio-üzemanyag gyárak, és biogáz-generátorok lepik el, pedig a talajnak inkább az élelmiszer-termelést, valamint az elviselhető éghajlat fenntartását kellene szolgálnia a felszín fényelnyelő képességének optimális szinten tartásával.

Mindez azonban Lovelock szerint nem jelenti a Gaia elmélet feladását, és azt a tényt, hogy az üvegház gázok kibocsátásával felboríthatjuk az éghajlatot. Ugyanakkor úgy véli, hogy az emberiség éppen a „zöld” mozgalmak hatékony közreműködésével teszi tönkre a bioszféra önszabályozását, és ebben a káros folyamatban jelentős negatív szerepet játszik a Nobel-békedíjjal kitüntetett Kormányközi Éghajlat-változási Bizottság (IPCC = Panel on Climate Change) is, amely a politikusok és gazdasági érdekcsoportok tudománytalan nézeteit népszerűsíti.

Dr. Héjjas István

Az eredeti cikk és illusztráció itt található:

<http://greenfo.hu/hirek/2016/11/19/megujul-e-a-megujulo>